

יוסף בר-יוסף לא בבית הזה קטעים נבחרים מתוך מחזה - עשרה תמונות

הדמויות:

חנה לויך – אחות פרטית לשעבר, אומרת שהיא בת תשעים וחמש ובאמת היא בת תשעים ושש

מנו – עמנואל רבינוזון, איש עסקים, נדל"ן, בן קרוב לשבעים
עמי – הבן של מנו, עורך דין בסנגוריה הציבורית, רווק, כבן שלושים וחמש
נימי – בת למשפחה חרדית, גרושה שהגיעה לתל אביב לעסוק באופנה, כבת שלושים
גבר – שיכור או מסומם, נטפל לנימי ברחוב בלילה
(המקום: הדברים מתרחשים כולם באחד מבתי תל אביב הישנה, בית משפחתי מעוצב בצורת אונייה, שקוראים לו "הבית הזהוב", וביתר פירוט – בחצר בקדמת הבית, בדירת המרתף, שאת החלונות שלו רואים מן החצר, בסלון הדירה של מנו שבקומה השנייה, ועל המדרגות המוליכות אל הדירה, וגם באחד מרחובות לב העיר.
הזמן: בשנים האחרונות. עיקר המחזה מתרחש בתוך עשרים וארבע שעות, אחרי חזרתו של מנו מניו יורק)

תמונה 1 – חנה לויך מקבלת שיחת טלפון מניו יורק

מנו: (בטלפון, ברוגז) מה השעה? כמה זמן אני צריך לצלצל לך שתעני לי?

חנה: זה אתה, מנו? איפה אתה? הלא אתה בניו יורק.

מנו: זהו בדיוק, ואת יודעת שאני בניו יורק, אז למה את שואלת. את תעני לי, מה השעה?

חנה: אני כבר משקרת, אתה יודע. אלא מה, לומר אמת, שאני בת תשעים וחמש? לחיות כל כך הרבה, לא נעים. (מצטחקת) הלא באמת אני בת תשעים ושש.

מנו: אני שואל אותך מה השעה, לא בת כמה את.

חנה: אוי, אתה מפונק, מנו. כמו אריך, אבא שלך, נשים פינקו. השעון על היד, כל כך קשה להסתכל? ואולי בניו יורק נעצרו השעונים.

מנו: זהו בדיוק, נעצרו השעונים. (סוגר את הטלפון, ומיד הטלפון מצלצל שוב)

חנה: אלא מה? מי שמצלצל בשלוש בלילה מניו יורק לשאול מה השעה, יצלצל עוד פעם. (בטלפון) הלו? מי שם?

מנו: כאילו לא יודעת! כמה זמן ממשיכות ציפורניים לצמוח? אחרי המוות!

חנה: שאלה מעניינת. שבועות, אולי חודשים ואולי יותר. במתים לא טיפלת.

מנו: ולמה הן צומחות עקומות, נתקעות חזרה בבשר? זה סימן של מוות בקרוב?

חנה: לא שמעתי שרופאים לוקחים את זה בחשבון בדיאגנוזות שלהם.

מנו: תצחקי לי, תצחקי! את לא תאמיני, אני מתחיל לגזור אותן ומין מחשבות באות... הרי הן הדבר החי האחרון שיישאר חי אחרי! אלא מי? עמי, הבן המוצלח שלי? בן שלושים ושש ועוד לא... ובכן, תשמעי! אני חוזר ארצה, בעשרים ושלישי, בדיוק, לא יום אחד קודם! (בקול) אותי

לא מפחידים בכונס נכסים, את שומעת?!
חנה: אפשר לא לשמוע? הקול שלך...
מנו: ודאי, שכל העולם ישמע, גם הדגים!
חנה: באמת? מעניין.

מנו: שום מעניין! וכי איפה עובר הכבל של הטלפון הזה? לא באוקיינוס? הפרויקט הגדול שלי בניו יורק יבלע את כל החובות שלי, כמו כריש הוא יבלע הכול! לא לדבר על הדירות בתל אביב, המחירים עולים כל יום, תענוג! (טורק את הטלפון)
חנה: משהו קורה לו, ועוד לא סיפרתי לו כלום. כאילו לך, חנה לויז, כאילו לך לא קורה שום דבר ואת תחיי לנצח.

תמונה 2 – נימי שוכרת את המרתף

(במרתף, עמי מנקה אבק מעבודות הקרמיקה שעל המדפים על הקיר. דפיקות בדלת)
עמי: (פותח) כן?

(נימי בפתח, מסתכלת בו, לא עונה)

עמי: דפקת בדלת, לא? את בכלל אלי? זה לא המשרד, גם המשרד לא בשעות האלה. אולי טעות.

נימי: (מתעשתת) סליחה, לא, לא טעות. אני בגלל הבית. אני תמיד מסתכלת. בית מיוחד, מושך, לא ראיתי אונייה חיה, רק בז'ורנלים, אבל הבית הזה כמו אונייה, נכון? אפשר לחשוב, זהו, מפליגה, הבית זאת אומרת, זו.

עמי: לא זו ולא מפליג, רק כמו אונייה, לא אונייה חיה כמו שאמרת.

נימי: אולי רוצה לזוז, להפליג.

עמי: אני עדיין לא מביין מה את מחפשת.

נימי: תמיד חושך פה, גם כאן למטה, גם בקומה האמצעית, רק למעלה בדירה הקטנה אור לפעמים.

עמי: אני גר שם.

נימי: אני מבינה והנה פתאום אור כאן למטה, בחלונות העגולים. אז הסתכלתי בחלונות וראיתי. ריק, מתאים לסטודיו. אני מחפשת מקום, אני באופנה, בענף.

עמי: דוגמנית?

נימי: מי? אני? איך? (צוחקת, במבוכה) ככה אני נראית? אני לא, אני מירושלים, מאה שערים זאת אומרת, בתי אונגרין, אני רק מעצבת.

עמי: פה עשו פעם מלפפונים חמוצים, כרוב כבוש, לא אופנה. עוד יש ריח.

נימי: לא מפריע לי. אני עוד לא באמת מעצבת. רוצה, מתלמדת. מחפשת מקום גם בשביל לגור. לא גם, זה הכי חשוב. הוציאו אותי מהמקום הקודם. המקום הזה לא מושכר, נכון?

עמי: רואים לפי האבק, לא? (מציג את מניפת ניקוי האבק שבידו)

נימי: כן, תכף ראיתי, הצצתי מהחלון. אתה ניקית, התחלת. את הקרמיקה.

עמי: עבודות של אמא שלי, אמנית. היתה, זאת אומרת.

נימי: לא יפריעו לי. תוכל להשאיר אותן ככה פתוח, ואם תרצה – אני אכין וילונות, יש לי הרבה שאריות יפות. זה גם ישמור מהאבק. כל המקום יהיה נקי, יפה, אתה תראה. אני ככה החזקתי את הבית של אמא שלי, היא היתה חולה, לא בריאה זאת אומרת.

עמי: את רצה מהר מדי, עוד לא אמרתי שאני משכיר לך.
נימי: (ממשיכה) גם את הבית של הרב החזקתי טוב. סליחה, יצא לי. אני גרושה, הוא רב חשוב, לא התאים לו אישה שעובדת באופנה. רוצה, זאת אומרת.
עמי: גם אני לא בדיוק מעריץ של אופנה.
נימי: אני בטוחה שלא אותו דבר.
עמי: כנראה. ובכל זאת אני עדיין לא... את לא רוצה לראות את השירותים? אין אמבטיה, רק טוש, גם פינת המטבח כמו שאת רואה...
נימי: אני אסדר. יותר טוב מדירה שבעל הבית מגרש אותך באמצע החוזה בגלל וירוס.
עמי: אני לא מביין.
נימי: הווירוס, זה שגורם סחרחורת, גם לאבד שיווי משקל. אין מה לעשות נגד זה, עובר לבר, רק לא נעים. הוא אמר שהוא השכיר את הדירה לי, לא לוירוס שלי.
עמי: יש לו חוש הומור.
נימי: אולי, מתי שהוא אמר לי את זה לא היה לי ראש לחשוב על דברים כאלה.
עמי: כן, זה לא היה במקום. ובכל זאת עדיין לא החלטתי. לא בגלל הווירוס כמוכן. יש לך ערבים? אבא שלי, זה העיסוק שלו, קונה דירות, גם בניינים שלמים, משפץ ומשכיר, אני לא מתערב בעסקים שלו, והוא מקפיד שיהיו ערבים. (ומי) הבית הזה לא שייך לעסקים, הוא גם על שמי. בכל זאת... יש לך איזה קרוב משפחה שיכול...
נימי: יש לי הרבה, חצי-ירושלים כמו שאומרים, אבל הם לחוד ואני לחוד, לבר בתל אביב, אני והאופנה. גם היא רק בראש שלי ובלב.
עמי: לא בדיוק יחסי כוחות מאוזנים.
נימי: גם עורך דין אין לי, גם כסף בשבילו...
עמי: זה יהיה בסדר. ועדיין בעניין הערבים... אולי חברה או חבר, ידיד?
נימי: (מצטחקת) זה באמת מצחיק מה שהוא אמר, בעל הבית הזה שלי, שהוא השכיר לי את הדירה, לא לוירוס.
עמי: אמרת את זה כבר. אני שאלתי אותך משהו אחר, על הערבים.
נימי: (צוחקת, קל) כמו המורה שלי לחשבון. היא שאלה אותי פעם שאלה ולא ידעתי. אז אמרתי לה, כמה שאת יפה, המורה. היא כעסה, אמרה לי, אני שאלתי אותך כמה זה שבע-עשרה כפול שבע, לא שאלתי אותך אם אני יפה. והיא הוציאה אותי החוצה. אני בכיתי, לא הבנתי. זה היה לא בכוונה. לא ידעתי את התשובה ורציתי לבכות, אז יצא לי. היא באמת היתה יפה, אז זה לא היה שקר. ובכלל רק לה יכולתי לומר משהו על יופי, כי היא לא היתה חרדית שחורה כמו כולן. והבנות אמרו לי שאני שיקרתי.
עמי: מרחת. ככה קוראים לזה, למרוח. שואלים אותך דבר אחד ואת עונה בדבר אחר. זה כאילו יותר טוב משקר, אבל זה גם יותר רע. שקר זה שקר, כולם יודעים, גם את יודעת, אבל כשאת מורחת את בעצם משקרת, אבל יוצאת נקייה.
נימי: (צוחקת) אתה קצת כמו הרב, הבעל שלי שהיה. רק קצת, משהו אחר.
עמי: תודה. אבל יש גם צד שלישי, ואולי הוא הכי חשוב. כשמשקרים זה לרוב כדי להשיג משהו, וכשמורחים זה לרוב לברוח ממשהו, להתחבא.
נימי: גם אתה מורח עכשיו, לא?
עמי: אני?

נימי: אתה לא אומר אם אתה מוכן להשכיר לי.

עמי: (צוחק) מוצא חן בעיני.

נימי: אתה גם צוחק.

עמי: מה פירוש ה"גם" הזה?

נימי: בהתחלה כשפתחת את הדלת ראיתי את הפה שלך, קצת פתוח, כאילו אתה הולך לצעוק עוד רגע. בגלל זה הסתכלתי, לא יכולתי לא להסתכל.

עמי: מספיק להיום, אני חושב. בואי מחר למשרד שלי, הנה כרטיס, נחתום משהו.

נימי: אתה בעצמך עורך דין. תודה רבה.

עמי: ותוכלי להתקין פה וילונות, שיכסו את הכול.

תמונה 3 – עמי עם חנה לוי

עמי: איך יודעים אם זאת האהבה האמיתית?

חנה: היה לי חולה אחד, והיה לו שיגעון של היהלום הטהור, בלי שום דפקט. והוא מחפש והוא נוסע עד לקצות אוראל, קונה אצל איכרים, נסגר בחדרו, בודק עם הלופה המגדלת שלו, בודק ולא עוזב עד שמוצא דפקט. והוא אמר לי שאם מחפשים באמת לא מוצאים.

עמי: גם באהבה ככה? אם מחפשים באמת לא מוצאים? יש איזו לופה, איזו זכוכית מגדלת לעניין הזה?

חנה: אולי יש סימן. כשהכרוב הכבוש נהיה שדה של כרוב.

עמי: אני לא מבין.

חנה: ככה זה, העולם הקטן והדברים עלובים ויגעים, ואם אדם מרגיש את פנים הדברים הוא יכול להתעלות, אז כל מה שמסביב עולה יחד איתו.

עמי: זה יפה אבל מה שייך כרוב כבוש? זה מה שעשו במרתף של הבית שלנו, לא? גם מלפפונים חמוצים. לפני שאמא התחילה עם הקרמיקה.

חנה: ככה, כן.

עמי: (פונה לצאת, נעצר) אולי גם אני כמו ההוא עם היהלום, מחפש עם לופה מגדלת דפקטים אצל כל הנשים.

חנה: אולי, אני יודעת?

תמונה 4 – בדירה של מנו, עמי ונימי מגלים את מנו שחזר מניו יורק

(בחדר הגדול, בלילה, חושך. עמי ונימי נכנסים עם שקיות ניילון מלאות)

עמי: עוד רגע, אני אדליק.

נימי: לא מוכרחים, יש אור מהפנס ברחוב.

עמי: שנים לא הייתי פה בחושך. מאז שהייתי ילד.

נימי: גם אני אהבתי את החושך של מוצאי שבת, לפני שמדליקים.

עמי: הנה, שם הפריג'ידר, בפניה. אמא שלי היתה מהראשונות שחיברו את המטבח עם הסלון.

(פותח, גם את הפרזר) זהו, עכשיו יש גם אור.

נימי: ריק לגמרי.

עמי: יש לנו שבוע כמעט עד שהוא יחזור. (מכניס עופות קפואים מהסלים למקרר) אף פעם

לא קיבלנו תרומה גדולה כל כך. ניתן להם עכשיו עוף כל יום, שיחגגו.

נימי: אתה לא צריך למהר כל כך.
עמי: (צוחק) אני מרגיש קצת כמו גנב.
נימי: זה בשביל לתת, לבית התמחוי.
עמי: זה נכון, ובכל זאת. בשבילו לתת זה בעצם לגנוב.
נימי: בשביל מי?
עמי: אבא שלי. זאת הדירה שלו. (סוגר את דלתות המקרר)
נימי: (מסתכלת סביבה) רואים גם בחושך, רהיטים יפים.
עמי: הכול מהכסף של סבתא שלי ושל אמא שלי. (צוחק) הנשים הביאו את הכסף והגברים... לא חשוב.
נימי: אני אשלם את שכר הדירה, עוד שבוע.
עמי: זאת לא הכוונה. פשוט יצא לי. בעצם לא אמרתי דבר כזה לאף אחד.
(אור נדלק בחדר השינה שיוצא מהסלון, הדלת נפתחת, מנו נכנס, עומד בפתח, האור שבא מאחוריו נופל על עמי, שממחר וחצי־דוחף את נימי אחורה, אל החושך)
מנו: מחייך, הה? מה אתה מחייך?
עמי: סליחה? (והוא ממשיך ומחייך)
מנו: סליחה אתה כבר אומר לאבא שלך?! מה אתה מחייך, אני שואל!
עמי: הפתעה, לא? אתה פה בבית, פתאום.
מנו: באמת? אני פה בבית? איך אני יכול להיות פה בבית?
עמי: אני לא מבין.
מנו: משהו צריך לקבל את פני בלוד כדי להביא אותי הביתה, לא? אחרי שנתיים. אין לי בן שאמור לקבל את פני אבא שלו? מה אתה מסתכל? שכחת לדבר?
עמי: איך יכולתי לדעת שאתה חוזר? אתה הודעת שתגיע בעשרים ושלישי, לא?
מנו: שעה עמדתי וחיכיתי לך באולם הנוסעים! כולם מקבלים אותם, מחבקים, ואני עומד כמו קבצן, יתום, חתיכת שמוק, עץ יבש. שעה שלמה! ואם חצי שעה, מה?!
עמי: לא היית צריך לחכות. הודעת שתגיע בעשרים ושלישי או שלא הודעת?!
מנו: זאת לא השאלה! השאלה היחידה היא אם חיכית לי או לא!
עמי: (במין צווחה) אתה לא שומע את עצמך, אתה לא הגיוני, אתה...!
מנו: בסדר, שיהיה!
עמי: מה זה נקרא בסדר, שיהיה? אתה הודעת או לא הודעת?!
מנו: (מתפרץ) בסדר, שיהיה! די, מספיק, לא? אפשר לעזוב, לשכוח, לא?!
עמי: (בנעימה אחרת, בקור) יש בעיות, שמעתי, בעסקים שלך.
מנו: ככה, שמעת.
עמי: אני מצטער, לא הייתי צריך.
מנו: תענוג כפול, לתקוע סכין, וגם לסובב אותה, להצטער. (מתקרב אל עמי)
עמי: מה...?
מנו: אסור? אבא מסתכל בך, נראה טוב, גבר, בן שלושים ושש. (ופתאום) עוד לא, מה?
עמי: סליחה?
מנו: עוד לא.
עמי: מה חסר לך?

מנו: סליחה?

עמי: מה חסר לך?

מנו: נותן לי קונטרה, יפה.

(נימי שעמדה מאחור בחושך, עושה צעד-שניים קדימה, אל האור)

מנו: (בהשתאות) ככה...?

עמי: סליחה, שכחתי. זאת הדיירת בדירת המרתף שלנו, נחמה שטיין, קוראים לה נימי. (אל נימי) תכירי, זה מנו, הוא בעל הבית, האמיתי, אמרתי לך, אבא שלי. (אל מנו) אתה ודאי עייף אחרי הנסיעה, הערנו אותך. (יוצא, נימי אחריו)

מנו: (כעבור רגע, מחייג בטלפון, ומיד) מה קורה לו, הה? את יכולה לומר לי?

חנה: (בטלפון) מנו... מניו יורק, עוד פעם.

מנו: שום ניו יורק! אני פה. "מה חסר לך?" זה מה שהוא אומר לי, הבן שלי, את מבינה? עוד בנוכחות הדיירת החיוורת הזאת מהמרתף, שולף אותה פתאום מאחורי הגב שלו, מהחושך.

חנה: היא? באמת? מעניין. לא תאמין אם אספר לך, מזל ממש, נס. תקף אותה הווירוס הזה שגורם לסחרחורות ולאיבוד שיווי משקל, פתאום במקלחת, והיא נפלה, בלי הכרה, והוא בריוק דפק בדלת ונכנס, לפני שבוע זה היה, אולי שבועיים...

מנו: אני מדבר איתך, לא?

חנה: והוא הרים אותה ונשא אותה, הניח אותה על המיטה וכיסה אותה.

מנו: (שקוע בשלו) את לא מבינה...?! להגיד לי "מה חסר לך?" אני? לי חסר משהו?! עם כל המפעלים שלי, כל הנכסים, כל הנשים, כל ה...
חנה: מאה נשים, זה ידוע.

מנו: מאה ותשע, אני מדייק, ואיזה נשים! אז הוא... עם הציונים הכי גבוהים הלך לסנגוריה ציבורית, זה השיא שלו. וגם פתח בית תמחוי, לא לדבר על... בן עשרים ותשע הוא עוד היה בתול, הוא אמר לי, לא התבייש. אחר כך היתה מישהי, אז היא בגדה בו. ודאי, כי הוא לא בגד בה. ואז במקום להשכיב את כולן הוא בכלל מתנזה. מישהו ראה אותו עם זונה פעם. הבן של מנו צריך זונה? מבחינתי זה גרוע כמו בתול. ועכשיו בן שלושים ושש ולא אישה, לא ילד, כלום. אז מה כבר אמרתי לו? "עוד לא, מה?" — זה מה שאמרתי לו, שיאמר לי תודה שאני דואג לו, אפילו עכשיו. והוא עונה לי "מה חסר לך?" — לי חסר משהו? תגידי לי את! לי חסר משהו!

חנה: מעניין.

מנו: מעניין...?

חנה: גם אתה מרגיש לפעמים כאילו עוד לא חיית?

מנו: כאילו עוד לא חייתי...? שניכם יחד, מחנה אחד נגדי, קוראים תיגר עלי, על החיים שלי, מה? מי שמדבר, חנה לויזן, האחות הבתולה! ככה קוראים לך, נכון?

חנה: ככה קוראים לי, נכון. האחות הפרטית הבתולה. אחות פרטית, היה פעם מקצוע כזה.

מנו: העיקר, בתולה, גם זה מקצוע, לא? המזל שלי, את מאחורי, הוא מלפני, ואני... אני לא, ועוד איך לא! מישהו צריך לעשות את העבודה, לא?! (טורק את הטלפון)

חנה: (מצטחקת) מין בתולה, מה? אילו ידע! ואת כבר אחות פרטית, ואת מטפלת ברחל אלטשולר, ומהחלון שלך את מציצה ואת רואה אותו, אריך, הדוקטור הרווק השרמנטי, והוא נכנס לבית של דינה מ"הויסמן ביטוחים בע"מ", והוא יוצא, שמח, מסתובב לו — רוקד לו כזה, ועקבי הנעליים שלו שחוקים. אלא מה, מרוב ריצה אחרי בנות עשירים. נעל אחת נשמטת קצת

ואת רואה את החור בגרב בעקב שלו. הגבר הכי מבוקש וחור כזה בגרב. אחר כך את מגלה שיש לו חורים בריאות וגם בקיבה, אז לא תזרקי את עצמך לזרועות שלו? מציאה ממש! וככה יוצא שאת רואה חור בגרב, ואת מוצאת את אהבת חייך, גורלך נגזר ואת נשאת ערירית. נעים להיזכר, מה?

(הטלפון מצלצל, היא מרימה)

מנו: (בטלפון) מה זה היה? התחלת לספר משהו על הדיירת הזאת, היא נפלה במקלחת והוא, עמי... מה קרה שם?

חנה: אני סיפרתי...?

מנו: לפני רגע, בטלפון.

חנה: אני לא זוכרת שום דבר כזה. ככה זה כשמזדקנים, הזיכרון נחלש, אתה יודע... גם אתה תגיע לזה.

מנו: תשכחי מזה! את גם כן! (סוגר)

חנה: אוי חנה, חנה, פה יש לך... אלוהים ישמור! מציאת למי לספר דבר כזה. הפעם עוד נגמר בשלום. לא זוכרת, ודאי...! כמה שאת זוכרת, וכמה זה נעים, אפילו רק חור בגרב. רק, אפשר לחשוב...! גם בליל החתונה שלו הוא בא אלייך, אריך, אחרי החופה, כולם אוכלים ושותים והוא מתחמק ובא בריצה אלייך ואחר כך הוא חוזר אליה ומזה נולד מנו.

(הטלפון מצלצל שוב)

חנה: (לא מרימה) ודאי, דיירת צעירה במקלחת... הוא יפסיד מציאה כזאת? שיצלצל! (ממשיכה, אל עצמה) כן, מאותו לילה עצמו הוא נולד. (וכמו בלא דעת מגבירה את קולה כדי להתגבר על צלצול הטלפון) ואת... את עושה אבורשן. ככה קוראים לזה אז. ארבעה בסך הכול. והפרופסור הקירח רוצה להצחיק אותך ואומר לך שאת עושה היסטוריה, בעלת השיא של תל אביב. הוא גם מציע לך נישואים, הוא לא האחרון, ואני דוחה את כולם. (מרימה את

השפופרת ומורידה, סוגרת)

(שקט)

חנה: השקט הזה פתאום. (ממשיכה אל עצמה) ובכסף של דינה מ"הויסמן ביטוחים בע"מ" אריך גם בונה את הבית הצהוב, מין אונייה. ואת מבינה, אלא מה? מה את, קטנה כזאת, בהשוואה לבית גדול כזה?

(הטלפון מצלצל שוב)

חנה: האמת, היה חסר לי, התרגלתי. (אולי אפילו מתחילה לשיר "צלצל, צלצל...") וממשיכה אל עצמה) והוא מוסיף ובא אלי, והחיגר ההוא שכובש מלפפונים וכרוב שוכר את המרתף, וכשאחותי באה לגור איתי ואי-אפשר אצלי אנחנו נפגשים במרתף. למעלה דינה אשתו ועמנואל הקטן, מנו, ולמטה את ואריך, וגם יש לכם למקום, במקרה נולד. "איפה ניפגש ביום חמישי?" ושניכם יחד אמרתם, "בשדה הכרוב". איך צחקתם! אבל גם למעלה, עם הילד... (מרימה את השפופרת, ולתוכה) מי מטפל בכך באנגינות שלך? ומי לילות שלמים בדלקת קרום המוח שלך? (סוגרת את הטלפון, מתחילה לצחוק, צחוק קל, של הנאה) אחרי הכול הוא נולד תשעה חודשים אחרי הלילה ההוא, אז כשאריך התחמק מהחופה ובא אלייך, נולד מן השארית שלי, לא נכון?

(הטלפון מצלצל)

חנה: אשמאי זקן! אני אראה לך בתולה!